

Bijvoorbeeld dat je niet naar nare stemmen moet luisteren, niet naar iemand die je verkeerde dingen wil leren, onaardige of gemene. Maar wel naar de stem van God, naar de stem die goede dingen zegt.

KIND EN SAMENLEVING

Vallen en opstaan (verhaal)

Josh heeft nieuwe skates. Leren skaten blijkt moeilijker dan hij dacht.

'Au!' Josh ligt op de stoep voor zijn huis. Alweer, denkt hij. Dit lukt me nooit! Zoefff... daar skaten Samira en Ruby alweer langs. 'Lig je alweer op je gat?' roept Samira. Josh voelt zich chagrijnig. Stomme skates, denkt hij. Ik wilde dat ik ze nooit had gekocht. Al m'n gespaarde geld weg voor iets wat ik nooit leer.

Hij staat weer op en ligt meteen weer op de grond. 'Waarom hebben die skates van die gladde wieltjes?' zucht hij. 'Joehoe!' roept Samira. Ze heeft alweer een rondje door de straat gereden en crost langs.

'Hoe doe je dat?' roept hij boos. 'Gewoon!' roept Samira terug. Hij probeert het nog eens en valt op z'n knieën. Hij bijt zijn kiezen op elkaar, zo'n pijn doet het. 'Zo hé, dat was een goeie val!' hoort hij. Hij kijkt op. Het is zijn grote buurjongen Vincent. Josh had de brommer niet aan horen komen.

'Goeie val?' zegt Josh boos. Hij moet eigenlijk huilen, maar daar heeft hij geen zin in. 'Dat doet harstikke zeer man! Ik leer het nooit.'

'Ah, jawel joh. Dat hoort erbij als je iets nieuws leert. Vallen en opstaan en vallen en opstaan. Net zo lang tot het lukt. Hoe vaker je valt, hoe meer je leert.' Vincent wijst op de zijkant van zijn brommer. 'Moet je kijken...'

Josh ziet een enorme kras. 'Hoe komt dat?' vraagt hij.

'Wat denk je...' zegt Vincent.

Josh' hart gaat sneller kloppen. Dus Vincent is ook weleens gevallen. Daar leer je dus echt van, want Vincent kan nu heel goed crossen.

Josh probeert het weer. En kedeng, daar zit hij weer.

'Lig je nu alwéér?' vraagt Ruby.

'Ja,' zegt Josh. Ik kan heel goed vallen, kijk maar.' Hij staat op, doet drie slagen en valt met een mooie boog voorover op zijn handen.

'Ja, dat is wel cool,' vindt Ruby. Ze skate gauw door.

Josh klopt zijn handen af. Hij staat op. Na een paar slagen begint hij weer te wiebelen. 'Daar ga ik weer!' roept hij alvast. 'Ja, daar ga je weer!' giechelt Samira. Nog een poging. Hij kijkt om naar Ruby die langsrijdt. Glibber glibber, zijn gladde wieltjes draaien de verkeerde kant op. 'Zien jullie dat? Ik val op mijn gat!' rijmt hij. 'Gelukkig is de grond niet nat!' maakt Ruby het rijmpje af.

Elke keer verzint Josh iets nieuws om te roepen.

Daar komt Vincent weer aan, op zijn brommer. Hij rijdt langzaam. Josh gaat naast hem skaten. 'Hoe gaat het?' vraagt Vincent. 'Hm,' zegt Josh, 'nog niet zo goed, eigenlijk,' 'We zijn nu toch alweer bij mijn huis,' zegt Vincent, 'dus dit laatste stuk ging best goed.'

'Oh ja!' roept Josh. Hij kijkt naar beneden, naar zijn prachtige skates... Kedeng!

Professor Vriendschap (verhaal)

Lucas leert van zijn broer hoe hij vrienden kan maken.

Vrolijk loopt Lucas samen met zijn broer Sepp de klas in. Hij geeft zijn meester een hand. Daarna schuifelt hij langzaam naar zijn stoel. Twee weken geleden is hij vier geworden. Hij gaat nu al een week naar school.

'Lucas, je moet niet steeds met mijn vrienden spelen,' zegt Sepp streng.

Lucas kijkt zijn grote broer teleurgesteld aan. Hij kent de vrienden van Sepp al lang en speelt vaak met ze. Dat gaat altijd goed. Waarom moet hij nu zijn best gaan doen om nieuwe vrienden te maken? 'Maar ik ken nog helemaal niemand in de klas,' sputtert hij. 'Dan moet je daar je best voor doen.' 'Ik doe toch mijn best?' 'Het kan veel beter. Is er iemand in je klas die je leuk lijkt?' Lucas denkt na over de kinderen in zijn groepje. Dina is wel lief tegen hem. En Abel lijkt hem ook wel aardig. 'Je moet gewoon iets vragen aan een ander kind in je klas,' zegt Sepp. 'Ja, ja, Professor Vriendschap,' mompelt Lucas. 'Waarover dan?' 'Dan vraag je: "Zullen we een spelletje doen?" Of: "Zullen we samen naar de bouwhoek?"' Lucas bijt op zijn lip. Dit klinkt allemaal best lastig. Straks zegt iedereen nee. Wat moet hij dan doen? Misschien moet hij maar alleen gaan spelen. Aarzelend zet hij zijn stoel in de kring en gaat erop zitten. Sepp geeft hem een klopje op zijn schouder en gaat naar zijn eigen klas. Na het gesprek in de kring, mogen de kinderen van de meester een werkje kiezen. Lucas ziet dat Abel gaat tekenen. Hij pakt ook een vel papier en gaat naast hem zitten. Dina komt er ook bij. Ze kruipt tussen hem en Abel in. 'Mag ik het rode potlood?' vraagt Abel. 'Alleen als jij zo de tikker bent bij buitenspelen!' grinnikt Dina. Lucas kijkt naar Dina. Zij durft wel. Hij pakt het rode potlood en geeft het door. 'Mooie tekening,' zegt hij aarzelend tegen Abel. Abel kijkt trots. 'Is het een olifant?' vraagt Lucas. 'Nee, dombo, het is een nijlpaard,' zegt Dina. Ze moet zo hard om haar eigen grapje lachen, dat ze bijna van haar stoel valt. Haar wangen worden helemaal rood. Geschrokken kijkt Lucas naar Abel. Vindt hij hem nu dom? Maar Abel moet gelukkig lachen.

'Neehee, Dina, het is geen nijlpaard!' Abel knipoogt naar Lucas. Lucas knikt opgelucht. Dan vraagt hij: 'Mag ik straks meedoen met tikkertje? Ik wil wel de tikker zijn.' Hij ziet dat Dina's wangen weer lichter zijn geworden. Ze knikt en lacht lief naar hem. 'Maar mij niet tikken, hoor!' roept ze. De meester loopt langs. 'Zo, er worden hier vriendschappen gemaakt,' zegt hij tevreden. 'Dat heb ik van mijn broer geleerd,' zegt Lucas. 'Hij is Professor Vriendschap.' Lucas kijkt naar de andere twee en samen barsten ze in lachen uit.

OUDESTEN

Professor Vriendschap (verhaal)

Jan leert hoe hij vrienden kan maken.

Ik ga een vriend maken, denkt Jan. Even denken hoe dat moet. Jan gaat op het balkon staan en kijkt over de rand. Beneden hem spelen kinderen. In de zandbak. Op het klimtoestel. Op het kale trapveldje. Opeens rent Jan het balkon af. De kamer door en de keuken in. 'Wat is er met jou aan de hand?' vraagt zijn oudere zus Els. 'Je rent alsof er een leeuw achter je aan zit.' 'Een leeuw?' schrikt Jan. 'Grapje,' zegt Els. 'Maar wat ga je doen?' 'Een vriend maken,' zegt Jan trots. 'Nou, dat wordt tijd, want volgens mij heb je eh... vijf eh... drie... eh... ja, nul vriendjes.' Jan trekt chagrijnig een emmer uit een keukenkastje. De emmer vult hij half met water en zo gaat hij met emmer en al de lift in. Zoeff... naar beneden. Even later zit hij in de zandbak. Zo ver mogelijk bij de andere kinderen vandaan. Hij giet een beetje water in het zand en maakt een grote bal van het nu plakkerige zand. Op de grote bal plakt hij een kleinere bal. Met een stokje krast hij een mond, een neus en ogen in de kleine bal. Jan kijkt naar het lieve zandgezicht. 'Lij bent mijn

vriend,' zegt hij. 'Ik heb een zandvriend gemaakt!
'Wat doe je?' vraagt een jongetje dat bij hem komt staan.
'Niets,' mompelt Jan.
'Wat is dat?' vraagt het jongetje. Hij wijst naar de twee zandbollen.
'O, gewoon, mijn vriend.'
'Vriend? Stom zeg. Dat is toch geen vriend. Daar kun je niet eens mee spelen. Kijk maar!' Het jongetje pakt de twee ballen op. Het hoofd rolt er meteen vanaf. 'Zie je wel?' Het jongetje loopt lachend weg.
'Je hebt mijn vriendschap kapot gemaakt!' roept Jan. Hij stapt uit de zandbak en kijkt niet meer om. De emmer vergeet hij.

'En?' vraagt Els, 'heb je een vriend gemaakt?'
'Nee. Mislukt. Ik weet ook niet hoe dat moet.'
'Luister,' zegt Els, 'kom eens naast me zitten. Dan help ik je.'
Jan en Els praten samen heel lang. Jan gaat steeds vrolijker kijken.
'Durf je het?' vraagt Els tot slot.
Jan knikt. 'Ik ga het gewoon doen!'

Weer zoekt de lift naar beneden. En weer loopt Jan naar de zandbak. Het jongetje is weg, maar er zit wel een meisje in de zandbak. Ze speelt met het water uit de emmer.
'Hoi,' zegt Jan vrolijk. 'Hoe heet je?'
'Ik ben Leila.'
'Leuke naam. Wat vind je leuk om in de zandbak te maken?'
'Eh... heel veel,' lacht Leila. 'Maar het allerleukste vind ik een zandkasteel. Met torens en een gracht eromheen. Met water erin. En een Marokkaanse vlag op de toren en paarden en ridders en...' Leila vertelt maar door en Jan luistert goed.
'Zal ik je helpen? Ik ben goed in grachten graven,' zegt Jan.
'Goed!' zegt Leila.
Als de gracht klaar is, laten ze er samen het water uit de emmer in lopen. Het is net echt.

'Jan, Jan! Kom je eten?' roept Els vanaf het balkon.

'Nog even,' roept Jan terug. 'Ons kasteel is bijna klaar!'

Als hij weer thuis is, zegt Els: 'Ging het goed?'

'Heel goed,' zegt Jan, 'Leila is nu mijn vriendin. Ik heb precies gedaan wat je zei.'

'Ja, wat dan?' wil Els weten.

'Ik heb gevraagd hoe ze heet en toen heel goed geluisterd wat ze graag wil.'

'Je bent een top-vriendenmaker,' lacht Els. 'Weet je hoe ik jou voortaan noem? Professor Vriendschap!'

'O, de emmer!' schrikt hij opeens. 'Ik moet echt weer even naar Leila!' En weg is hij weer.